

Δεν ξεχνώ παλιές θύμησες

Το μοναστήρι του Αντιφωνητή είναι από τα αρχαιότερα της Κύπρου μας. Βρίσκεται στην επαρχία της Κερύνειας πολύ κοντά στο χωριό Άγιος Αμβρόσιος. Περιβάλλεται από πυκνά πεύκα και γύρω τριγύρου του τρέχουν γάργαρα και κρύα νερά που ποτίζουν τα καρποφόρα δένδρα του μοναστηριού. Η εκκλησία του αρχαία αμιγούς βυζαντινού ρυθμού είναι από τις αρχαιότερες που σώζονται στην Κύπρο μας. Ενθυμούμαι πριν 60 χρόνια που πηγαίναμε στον Αντιφωνητή με ζώα ακολουθώντας το δρόμο Τρυπημένης - Αγίου Αμβροσίου - Αντιφωνητή. Στην Τρυπημένη είχε πρωτοδιορισθεί ο αδελφός μου αείμνηστος Κλέανθης Γιασεμίδης δάσκαλος κι εγώ η αδελφή του Φωτεινή Γιασεμίδου τον ακολουθούσα για να του παρέχω κάθε περιποίηση τότε που ήταν μονήρης. Παρέα στην εξόρμηση μας είχαμε τη δασκάλα Ιακώβου με το σύζυγο της. Ακόμη μας έκαμνε παρέα ο Απτουλής που ήταν αστυνομικός εκεί στην Τρυπημένη με τη γυναίκα του Αϊσιέ. Συνοδό μας και οδηγό είχαμε το Μιννόση από τα Κνώδαρα με δυο άλογα. Ήταν πολύ εξυπηρετικός, αλλά πάντα ξυπόλητος γνώριζε όλα τα μονοπάτια και μας εξηγούσε το κάθε τι με την ιστορία του. Το ωραιότερο όμως άλογο ήταν του αστυνομικού Απτουλλή που το κατείχε για εξυπηρέτηση στα καθήκοντά του ως αστυνομικού.

Το ταξίδι μας μια απόσταση περί τα 10 χιλιόμετρα ήταν απόλαυση αναπνέοντας τον καθαρό αέρα του δάσους συναντούσαμε τα περδίκια να διασχίζουν το δάσος και να περνούμε δίπλα στην κορυφή του Πενταδακτύλου και να ξεχωρίζουμε ευκρινέστατα την παλάμη με τους

Της Φωτεινής Πετρίδου

πέντε πελώριους βράχους που τον αποτελούν. Φτάναμε τελικά στο μοναστήρι του Αντιφωνητή. Μιλούσαμε μαζί 4-5 άτομα και αντανάκλουσε στο βάθος η φωνή σαν μιλούσαν πολλές παρέες στο βάθος του μοναστηριού.

Βαθιά στη μνήμη μου έμεινε ο περιβολάρης του μοναστηριού που λεγόταν Καλογέλαστος που μας μιλούσε πολλά για την ιστορία του Μοναστηριού και τελικά μας έδειχνε ένα πλατάνι που μόλις έγγιζες τη φλούδα του έβγαине μια πίσσα που σκόρπιζε μια ευχάριστη μυρωδιά. Τέλος μας έδειχνε τον ανθόκηπο πολύ περιποιημένο. Οι τριανταφυλιές σκορπούσαν γύρω τη μυρωδιά τους και τα φτερίκια καταπράσινα φτεροκοπούσαν κι ομόρφιζε ο τόπος.

Στην Κυθρέα μας

Ήθελα νά'μουν ένα πουλλί
να πήγαινα στην Κυθρέα μας
κάθε πρωϊ
στις ελιές, τις λεμονιές τις φοινικιές
να κόψω ένα κλωνί ενθύμιο
να τό 'χω στο κλουβί
να με ρωτούν και ν' απαντώ είναι
που το σπίτι μου το πατρικό
που πολύ τ' αγαπώ
κι ελπίδα έχω στο Θεό
σύντομα να πάω να το βρω.

Φωτεινή Ν. Πετρίδου